

(Довіщено з 2-ї сторони.)
ду. Терор українських агітаторів, що заставляли українське населення вбивати польських панів і палити двори ширити сія, а влада на стільки слаба, що не в силі поставити кінець сій злочинній роботі".

Значить марні вислідки 4-літньої безупинної праці поляків на Волині. При виборах не вийшов ані один поляк. Се страшно, нечувано. Польське населення "кресове" не маючи своїх оборонних прав і інтересів в Союзі, поневолене, розпучливо кричить: "Під суд злочинців!", а більшовицька меншість з Волині, Холмищини, Підляшя і Полісся, з расовим, перфідним, лайдацьким усміхом каже: "Тетя з польським урядом! Ми тут панамі! Ми несемо наш більшовицький рай!"

Так траплять жандармів на українське населення польські пани — ніби "бють і самі кричать". Але волинські Українці ступили готові до бою і виповіли війну польській шляхті. Вони поспішно організують сія в товариства, закладають приватні школи і спільним фронтом наступають проти ворога. Безперечно, що першорядну роль грає тут Радянська Україна, хоч офіційно; вона сею відієкується. Та мабуть треба тільки дурного польського шляхтича, аби бути спокійним за "креси". Свідомість так швидко росте, що хто знає, може вже дуже близький час, коли селянські і робітничі чоботи воляників і радян-українців поточуть ріжський договір і подиктують свій, окремий.

Дивлячись на всі події в Галичині та Волині, і хоч часто вони болючі, все таки так і хочеться крикнути: "В гору чода! Наші сили ростуть! Тільки керму, керму не випускати з рук! Маса ворухається, маса захоплена революційним ентузіазмом. Не дайте погасити його! Вміло рукою поведіть їх на схід сонця, на зустріч червоній — п'ятираменній зорі!"

Ми знаємо, що галицькі і волинські українські маси будуть ходити ще мавпачами, будуть дорого платити за сі мавпачі, але кінці-кінців вони пізнають правдивий шлях і ним підуть до робітничо-селянської влади. Тяжкий — кривавий досвід останніх років відкрив очі багатьом, але досвід найблизших років зродить величній загальній бунт, що, охоплений Соціальною Революцією, змете кордони і створить рівність, справедливість та нове жите в спільній соціалістичній радянській республіці.

Юрко Ропша.

ЖИВИМ ПОХОРОНЕНИЙ.

(Новорічний фейлетон.)

Гало! Гало, читачу! Чи чуєш ти мій голос? Чи бачиш ти моє письмо?

Бо я сам собі не вірю, що се я... Панько Куркулєнко! Не вірю, кажу тобі, що се я пишу.

За два дні умре старий рік, а народяться сі новий... Чуєш, читачу? Умре старий!

Чи розумієш ти слово — "умре"?

Певно, що ні, бо тобі не приходилося ще ані разу умирати.

Чи приходилося мені?

І не питай! Я сам не знаю, чи я живий, чи мертвий?

Переді мною лежить сім моїх некрологів. Перших три заперечення мною самим, два я пробував заперечити, але ніяка газета не хотіла їх надрукувати, бо не вірила, що я живу, а послідних два я вже і не пробував заперечувати, бо сам собі не вірю, що я живий...

Коли на Україну наспіли українські патріотичні газети з Галичини, з Відня, Злуч. Держав і Канади і в кожній з них я бачив посмертну згадку по собі, я повірив, що вже не живу, що я умер трагічною смертю... Шей не одну.

Перший раз замордували мене більшовики в Києві в 1918 році: застріляли, повісили, відтак набили по морді і кинули в Дніпро.

Поки Дніпрові фіні несли мене в Чорне море, винищили газети, де тоді була наша, "Тарнівська", влада, донесли про мою мученицьку смерть, спінували "не злим тихим словом", а громадзянство хотіло вже будувати мені пам'ятник...

Але я вплив в Катеринославі і заперечив свою смерть.

Петлюра розсердився на мене за непослух і казав розстріляти...

Однак він не в силі був виконати свого рішення, так як я був в царстві батька Махна.

Та не на радість собі був я там. Ще одежа на мені не успіла висохнути як сілд, зловиди мене махнівці, витягнули з мене во ім'я нещукі України всі жила і... кинули мене в Дніпро, щоби слухав "як реверуєш".

Вплив я аж в Херсоні. Розчарувавшись в своїх, добровільно явився я в Чека.

— Хто ти і чого хочеш? — питають.

— Я — Панько Куркулєнко... Остогидло мені таке жите, поставте мене, будь ласка, "под стеньку" і бабта.

Змилувались, дякують їм, розстріляли і кинули за пайт.

З відтам помандрував я в теплі води на Крим до Врангеля.

Там прочитав я в газетах, що більшовики коло Одеси

порубали мене на кусники разом із 70 іншими народними діячами (з якими я не раз ходив ще потім на бандитизм).

Я написав заперечення і вівхав на Кубанщину. Там газети писали вже, що більшовики зловили мене коло Винниці, закололи, присмажили і зіли.

З того часу я їстервав вірити в своє істнованє.

Ще на Кубанщині, в моїй такий присутності, отечь Шкіроупенко відправив по мені в рідній мові панахиду, поблагословив мене і я того самого дня вимандрував в рідну околицю на Полтавщину: Хотів я зложити мої біди, порубані кости в вишневе садочку...

Ох, вишневий садочку! Хрущі гудуть... Спи моя змучена Душе.

Так де там. Скоро лише показався я в село — сейчас же куркулі вибрали мене в Раду. Але як скоро куркулі вибрали, так же скорше неможлики з неї мене викинули.

І пішов я з того часу в культурний світ за очі шукати правди для себе і для свого народу.

Де я тільки не був? З Генуї мене нагнали, до Гаги не пустили, а до Лозанни я вже і не їхав.

З Німеччини мене депортували за монархизм, в Польщі арештували за більшовизм, а з Румунії вислали на Україну на бандитизм.

На Подільщині я промишляв бандитизмом на користь нагородної справи і за се тричіла моя спина від селянських бумів, на Волині перекинувся в більшовицьку і крадли там мою спину нагаями таки своєї, бандити.

Пробував я також працювати і на церковній ниві... Поки я здавав в Варшаві іспит на дячка автокефальної церкви — вона перетворилася в "живу церкву". А тепер я добре знаю, що поки перестудію тропаї і кондаки "живої", то вона перетворить ся в мертву.

І що-ж я тепер собою представляю?

Наддніпрянські патріоти звуть мене народним діячем, галицькі націоналісти — хрунем, а робітники — кручею вівцею.

Ось вже четвертий рік пани викидають мене за ворота, а робітники не пускають і під двері.

І так блукаю я бездомний — хоч признаю приватну власність, бездержавний, — хоч визнаю державу (проклінаючи її кордони), безправний — хоч іншим диктував права буком, — блукаю і не знаю чи я живий, чи мертвий.

За два дні умре 1922 рік і народить ся 1923-ий.

Колінь на передодні кожного нового року я думаю: що принесе мені новий рік?

А нині я думаю: нічого не думаю. Гонять — вітаю, бють — кричу, бо болять.

А що принесе мені новий рік — про те я зовсім не думаю. І не хочу думати. Я тепер нікому не потрібний: ні політській дифензиві, ні румунській сигуранці, а Французи ще не на таких як я планули. Винниченко який, а той насиду вижебрав в Масарика "стипендію".

Отже нічого не думаю. А на Полтавщині на "богатий вечір" варять смачні галушки. І не лише галушки... Тьфу! Аж сліна котить ся. От захотіло ся дурневи політики... А все через отих падающих Петлюра та Тютюнників...

І тепер я ні господар ні політик, ні живий ні мертвий... Я один з тих, що умерли п'ять літ тому назад, для яких нема живого року. Для яких за жите написано вєркологів.

Панько Куркулєнко.

СХ-ГАЛИЦЬКА БОРОТЬБА, КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ ПОЛЬЩІ І УКР. ЧОРНОСОТЕННА ПРЕСА.

Теперішня східногалицька боротьба працюючої класи проти польських панів і українських хрунів — провадить ся під провідом **Комуністичної Партії Сх. Галичини**. В Сх. Галичині існують підпольні комуністичні гуртки по всіх більших і менших містах а навіть селах. Багато комуністів зі Сх. Галичини знаходять ся на Рад. Україні, звідки вони мали нагоду виконати атак на панські філярки, на постерунки і взагалі на пансько-польську адміністрацію в Сх. Галичині, котра держить ся там при допомозі страшного кровавого терору.

Що так воно в дійсності було і є, про се свідчить смерть трох українських комуністів в першій революційній боротьбі Сх. Галичини. Про се свідчать також теперішні листи розстріляних героїв: пок. тт. Мельничука і Шеремети, котрі були поміщені в сілоєти в 98. числі "Укр. Роб. Вістий".

Комуністична Партія Сх. Галичини провадить боротьбу в Сх. Галичині при помочи своїх закордонних товаришів, котрі мали більше спромози на своїй білій землі Рад. України приготувити до тої боротьби.

Комуністична Партія Польщі провадила і провадить боротьбу проти всего економічного і політичного апарату цілої буржуазної Польщі, вона провадить боротьбу за повалення панської диктатури, за освобождение польських робітників і селян з економічного і політичного ярма польської буржуазії і зокрема за національне освобождение робітничої класи Сх. Галичини, Литви, Білорусі і ин.

Про се свідчать масові арештованія польських комуністів, засуд посла тов. Домбая і прочих, як також промови польських комуністів на комуністичних процесі у Львові, про котрий є п'яно в 102 числі "Укр. Роб. Вістий".

Дійсні комуністи, як-б вони нації не були, всі провадить боротьбу за одну ідею — ідею справедливости і доброту для всіх працюючих вєгусів світа. Ціли комуністів всіх однакові: А буржуазія всего світа обходить ся за комуністами так само, як обходить ся за хитрими агентами, а українська буржуазія в Європі діпши від американських".

Такими самими "ліпшими" комуністами для "А. Е." є комуністи на Рад. Україні. А "У. Г." засягнувши таких інформацій від "А. Е." про "доброу цюрість" польських комуністів в Камянці, пише з тої нагоди від себе між иншим таке:

"Польські комуністи явно і отверто виступають на зборах Ісполкому в Камянці в обороні Польщі! Комунізм комунізм, але коли ходить о польський націоналістичний "інтерєс" то польський комуніст є передовим Поляком".

Отже після сіх слів виходило, що польські комуністи признають Сх. Галичину частиною польської буржуазної республіки, що польські комуністи і польські імперіялісти є однакові.

Таке стараєсь впоїти в своїх читачів продажний редактор "У. Г.". Але чи се правда? Ні. Се є одна із багатьох брехнь редактора "У. Г." З низше введеного кожний побачить, що редактор "У. Г." годує своїх читачів брехнями, кожний побачить, що польські комуністи є такими самими комуністами, як і комуністи всіх інших країн

Коли 30. жовтня 1921 р. арештовано учасників комуністичної конференції в забудованях Св. Юра у Львові, то українські чорносотенні газети, а між ними і "У. Г.", написали були навіть таку дурницю, що ніби то комуністичний конгрес "був скликаний таки самою польською шляхтою для провокації", бо, мовляв, "Ліга Націй" вже мала "вирішувати" справу Сх. Галичини, а "Поляки" хотіли "Лігу Націй" "налякати" комуністичним конгресом.

Ажже! "Наші" потрапили ще й таке вліпоти про те, що зібралась на раду, як би то повалили польсько-шляхоцьку владу в Сх. Галичині!

А в 51. числі "У. Г.", в редакційній статі п. н. "Слоза кулі", поданою на підставі інформації з польської буржуазної газети "Америка Ехо", читаємо, що 13 листопада 1922 р. польські комуністи в Камянці на Рад. Україні мали мали мітинг, на котрім виступали проти роботи "чужинців-Галичан" за те, що вони провадили боротьбу в Сх. Галичині.

Такі інформації "У. Г." одержав з польської буржуазної газети "Америка Ехо".

Ми не будемо заперечувати, що такого мітингу не було 13. листопада, але ми вже так добре познакомлені з брехнями буржуазної преси, що ніколи не можемо оперитись на її доносенє. На мітинг в Камянці може вправу лише дискусія над сєд. справою, можливо, що були запити не лише польських, але й українських (галицьких) комуністів, чи така боротьба, яка провадилась в Сх. Галичині змуже освободити робітничу класу тої країни. Могли бути всякі питання і дискусія на сю тему. А "Америка Ехо", котра піддержує буржуазну Польщу, подала се все по шукоту "А. Е." жалює панських філярків в Сх. Галичині і стараєсь впоїти в своїх читачів, що проти нищєня філярків в Сх. Галичині "виступили" навіть польські комуністи на Рад. Україні.

Буржуазія завжди "любить" більше тих комуністів, котрі знаходять ся поза межами краю, в яким вона панує. Навіть українська буржуазія багато разів писала в своїх газетах, що "українські комуністи в Європі діпши від американських".

Такими самими "ліпшими" комуністами для "А. Е." є комуністи на Рад. Україні. А "У. Г." засягнувши таких інформацій від "А. Е." про "доброу цюрість" польських комуністів в Камянці, пише з тої нагоди від себе між иншим таке:

"Польські комуністи явно і отверто виступають на зборах Ісполкому в Камянці в обороні Польщі! Комунізм комунізм, але коли ходить о польський націоналістичний "інтерєс" то польський комуніст є передовим Поляком".

Отже після сіх слів виходило, що польські комуністи признають Сх. Галичину частиною польської буржуазної республіки, що польські комуністи і польські імперіялісти є однакові.

Таке стараєсь впоїти в своїх читачів продажний редактор "У. Г.". Але чи се правда? Ні. Се є одна із багатьох брехнь редактора "У. Г." З низше введеного кожний побачить, що редактор "У. Г." годує своїх читачів брехнями, кожний побачить, що польські комуністи є такими самими комуністами, як і комуністи всіх інших країн

і народностей, бо інакшими комуністами вони і не можуть бути, що ціли всіх комуністів є однакові.

Хто уважно перечитав в 102. числі "У. Р. В." "Великий Комуністичний процес у Львові", той побачив відношенє польських комуністів до справи Сх. Галичини. Польський комуніст тов. Круліковський сказав на тім процесі між иншим сїдуоче:

"Маю обов'язок ствердити, що стою тут перед судом в країні, котрої більшість населєня становить український наріа... Стверджую, що сей край з українською національною більшістю силую зброї прилучено до польської держави, знехтувавши права самоозначєня українського народу".

А дальше:

"Цілю нашою, виключно й єдиною, се повалити капіталістичну владу в Польщі і через захопленє влади робітничою класою міст і сіл визволити

польський наріа, а зарозом народи, котрі сьогоднішня Польща гнобить".

До повисше наведених слів з промови тов. Круліковського не потрібно жадних коментарів. Вони говорять зовсім що иншого, як писав про польських комуністів чорносотенний "У. Г."

Та редактор "У. Г." і редактори інших продажних чорносотенних газет якби не старались кидати болотом на польських комуністів перед своїми читачами, то польським комуністам се нічого не пошкодить. А українські працюючі маси Сх. Галичини в часі соціальної революції в Європі найдуть в польських комуністах своїх дійсних друзів, котрі допоможуть українським селянам і робітникам Сх. Галичини освободитись з під чужих і "своїх" панів, як се помогли зробити російські комуністи селянам і робітникам Великої України.

Синьковерголец.

польський наріа, а зарозом народи, котрі сьогоднішня Польща гнобить".

До повисше наведених слів з промови тов. Круліковського не потрібно жадних коментарів. Вони говорять зовсім що иншого, як писав про польських комуністів чорносотенний "У. Г."

Та редактор "У. Г." і редактори інших продажних чорносотенних газет якби не старались кидати болотом на польських комуністів перед своїми читачами, то польським комуністам се нічого не пошкодить. А українські працюючі маси Сх. Галичини в часі соціальної революції в Європі найдуть в польських комуністах своїх дійсних друзів, котрі допоможуть українським селянам і робітникам Сх. Галичини освободитись з під чужих і "своїх" панів, як се помогли зробити російські комуністи селянам і робітникам Великої України.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

Синьковерголец.

ЦЕКА ВСЕСВІТНОЇ КОМПАРТІ.

Так можна називати Виконавчий Комітет Комуністичного Ітернаціоналу після ухвалення Четвертим Конгресом Комітету резолюції по докладові Виконкому. Відповідний пакт резолюції говорить: "зважаючи на події, що стали ся в деяких партіях, Четвертий Конгрес нагадує й потверджує, що Виконком Комітету в межзрачє міжнародних конгресів є *найвища інстанція* всевітнього комуністичного руху, постанови котрої є обов'язковими всім асоційованим партіям".

В подальших пактах Конгрес надав Виконкомові право виключати з окремих партій осіб і цілі групи, які ухилились від цілі програми й тактики Комітету, формулованих в постановвах Конгресів і Виконкому.

Сев постановою кладеть ся край хоробливим ухилом в деяких секціях-Світової Компарті, де невтримані, невсхопані й незагартовані в боротьбі елементи, не цілком позбавившись від фетипшуваня ідей "демократизму", в діяльності Комуністичної Партії порушують загальнокомуністичну дисципліну і сям іждоють розвиткові комуністичного руху. Проти такої Комітету богата на приклади недисциплінованости окремих осіб і цілих груп, які принесли часами непоправну шкоду боротьбі робітничої класи. Досить буде задати трагічну помилку вождє італійської соціалістичної партії, які повстали проти "диктатури Москви" й обстоючи свою ультра-демократичну позицію — потягли маси робітників Італії, об'єднаних в тії партії на шлях розколу, помилку і хитаня, що довів до розгрому революційного руху в тії країні та вєрсту фашизму.

Поворот Сераті й цілої італійської соціалістичної партії до Комітету, визнанє шми своїх помилок — блискуче потверженє не лише правильности загальної лінії Виконкому Комітету, але й потреби в фіксованю його прав, що до додержаня дисципліни в лавках комуністичної партії Всеєвіта.

Розумієть ся наданє сих прав не є завданєм тої "монархічної диктатури", про яку розводять демагогі вєї — починаючи від чорносотенців і кінчаючи вчорашніми комуністами. Для самодіяльности, ініціативи й розвитку окремих секцій всеєвітської компарті — лишать ся широчезне поле. Але для самодіяльности, розвитку й ініціативи в інтерєсах комуністичного руху, під керіванєм колективного "центрозоку" авангарду міжнародного пролетаріату.

Постанова конгресу має надзвичайну вагу тому, що вона зазначає, що період першочесного формованя кадрів компарті і вихованя їх в основному закінчуєть ся. Насувають ся жорстокі бої й уперта боротьба, в яких діяльність окремих загонів революційної армії по вина бути як найбільше судібною.

Тільки істнованє дисциплінованої комуністичної партії забезпечить перемогу праці над капіталом у масштабі Всеєвітному. ("Вісті ВУЦВК".)

Сільсько-господарські знярядя з закордоню.

"Сільський Господар" в Києві провадить переговори з богагьма великими закордонними фірмами про обмін сільсько-господарської сировини на різнічи знярядя.

Агрономічні курси в Києві.

Київським Губєсвіддлом організовано повторні агрономічні курси. Завданє курсів — ознайомити агрономів з останніми досягненями агрономічної науки і з новим земельним законодавством.

Початок лекцій з 1 днем грудня.

Тим ближше рішуча перемога революції.

В. Блакитний.